

Vaarwel Roscoe

Céla van Gastel

Vaarwel Roscoe

De wereld is in shock als multitalent Roscoe Mulder plotseling overlijdt. Maar zijn verhaal eindigt daar niet.

ISBN 978-90-225-9261-8

ISBN 978-94-023-1633-9 (e-book)

ISBN 978-90-528-6374-0 (audio)

NUR 301/340

Omslagontwerp en -beeld: Henry Steadman

Dagboektekst omslag: Céla van Gastel

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2021 Céla van Gastel en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

There's a crack in everything, that's how the light gets in

– Leonard Cohen, 'Anthem'

Proloog

Je bent nog op verschillende plekken gezien. Steeds opnieuw ga ik in gedachten je gangen van die avond na. Wat deed je vóór je de lift naar boven nam, naar de drieëntwintigste verdieping, waar je hotelkamer was? Ik zie de lange, donkere gang die erheen leidt voor me en ik vraag me af of je nog iemand bent tegengekomen. Maakte je een praatje in de lift, groette je iemand die je passeerde voor je bij de deur van je kamer kwam? Had je – toen je de keycard gebruikte om de deur te openen – nog steeds die welbekende glimlach op je gezicht, die je zo gemakkelijk tevoorschijn toverde, ogenschijnlijk tenminste, als je werd aangesproken op straat? Of was je in gedachten verzonken, bezig met wat het ook was dat je aandacht volledig opslokte, zoals dat zo vaak gebeurde? Kenden we dat niet allemaal van je? Een late mail, een whatsappje of twee, drie, twintig op een krankzinnig tijdstip, een onverwacht bezoekje, en dan al die ideeën die je had, waar je het dan even over wilde hebben. Móést hebben. ‘Een paar ideetjes, laat me weten wat je ervan vindt, dan ga ik weer verder.’ Verder, verder, verder. Je moest altijd verder.

De hotelkamerdeur gaat open, jij gaat naar binnen en de deur sluit. En dan? Hoe dan verder? Mijn gedachten stokken daar. Willen niet voorbij dat moment. Terwijl de belangrijkste vraag nog gesteld moet

worden. Wat gebeurde er daarna, toen je alleen was? Bepaalde dingen weten we natuurlijk. Dat je nog een vegaburger hebt besteld bij room-service, maar die niet hebt opgegeten. Dat je een douche nam, en daarna je joggingbroek aantrok. Een paar foto's uploadde naar de cloud. Je planning doornam. De mail met draaischema's voor de komende weken stond nog open. Zegt dat niet genoeg? Je had plannen. Plannen in overvloed.

We weten zo veel. Het is raar hoeveel we allemaal van je weten nu, maar waar het daadwerkelijk om gaat, daar zullen we nooit achter komen. Wat er nu eigenlijk echt in je omging. Of je pijn had, je niet goed voelde, stress had, bang was of in paniek. Ging het snel? Wist je wat er gebeurde? Of werd je er net zo door overvallen als wij allemaal?

De portier van het hotel zei dat je een normale indruk maakte toen je die nacht terugkwam. Je groette hem en je gaf hem fooi. Dat noemde hij opvallend omdat je dat eerder die dag ook al had gedaan, bij je vertrek, nadat hij een taxi voor je had aangehouden. Ik heb me nog afgevraagd of die dubbele tip iets te betekenen had. Dat je dronken was, of onder de invloed van... iets anders? Dat je daarom was vergeten dat je die fooi al had gegeven? Maar eigenlijk deed je zulke dingen vaker. Misschien had je in de taxi besloten dat je de portier te weinig had gegeven en wilde je dat rechtzetten. Over zulke dingen kon je je nu eenmaal ontzettend druk maken.

Je hebt je agent gesproken. Je klonk opgewonden, zei zij later. Enigszins nerveus, maar niets wat alarmerend leek. Je keek uit naar de release van *Starry Night*. Je was tevreden over de fragmenten die je al had gezien, ruwe montages nog. Tevreden, dat wilde wat zeggen. Als jij tevreden was, betekende het dat je subliem werk had geleverd. Je maakte nog een grapje over neergesabeld worden door de critici. Daar zat je dus stiekem over in. Maar je was vooral enthousiast en je had ideeën, zei je. Zo veel ideeën waar jullie over moesten praten. Doorpakken, dat was wat je wilde. Je zou haar iets mailen, zei Ruth, een

scenario. Jullie hadden het idee al eerder besproken, maar nu was de timing precies juist, dacht jij. Die mail is nooit gekomen. En we hebben hem ook niet gevonden in de map concepten of de prullenbak. Ben je er niet meer aan toegekomen, wilde je het later nog doen, of was je die nacht bezig om concept na concept te schrijven, die je vervolgens allemaal hebt weggegooid? Niet tevreden. Niet tevreden. Niet tevreden. Kon je daarom niet slapen? Nam je daarom die slaappil, waarvan we dachten dat je ze allang niet meer gebruikte? Je zei dat het goed ging. Je had het druk, maar dat was altijd zo. Je sportte, at gezond, sliep goed. Maar die nacht niet? Vandaar die pillen? Je moet er meer dan één hebben genomen, dat blijkt uit het autopsierapport. Maar niet genoeg om –

Het gesprek met Ruth duurde een minuut of twintig en daarna... weten we het niet precies. Je ging niet meteen naar het hotel, want je bent gezien in een bar met een van je tegenspelers. Hij zei dat je die dag je normale zelf was geweest op de set. Hij had niets aan je gemerkt, ook die avond niet. Jullie dronken nog wat, maakten wat selfies met fans, die later *viral* gingen vanwege –

Ik heb nog een aantal van die mensen opgespoord via social media. Wildvreemden schreven over je: wat je aanhad die avond, wat je gezegd had, waar je gezeten had, wat je dronk. Sommigen bleken je niet eens zelf te hebben gezien, waren op een totaal ander tijdstip in dezelfde bar geweest en lepelden wat details op, afkomstig uit de krantenberichtjes en online artikelen die verschenen waren. *Roscoe Mulder maakt goedgeleumd selfies met fans voor fatale overdosis*. Wat ik uit hun verslagen probeerde op te maken, weet ik zelf eigenlijk niet. Hoe het met je was die avond? Hoe het had kunnen gebeuren terwijl je een paar uur daarvoor nog in de stad was, grapjes maakte, selfies nam? Alsof ik die antwoorden zou kunnen krijgen door de avond te reconstrueren. Alsof het geheel van die schijnbaar willekeurige ontmoetingen iets anders zou onthullen. Een vooropgezet plan, iets on-

afwendbaars, iets wat wij allemaal hadden moeten zien aankomen.

Je was vergeten ma te bellen. Dat snap ik niet helemaal. Ik ben degene die zulke dingen vergeet, die tot laat wegblijft, te veel drinkt of er even geen zin in heeft. Die persoon wás ik tenminste. Alles is anders nu jij weg bent. Dat je haar niet belde, zit me nog steeds niet lekker. Misschien was je het wel vergeten. Of leek het je te laat. Of waren er andere redenen waarom je niemand wilde spreken? Was je bang dat ze iets zou horen in je stem, dat ze moeilijke vragen zou stellen, dat je zou moeten praten over dingen waarover je wilde zwijgen?

Natuurlijk waren er nog de brieven. ‘Afscheidsbrieven’ werden ze door de pers genoemd. Wat een onzin. Het waren notities. Je schreef altijd. Al die volgeschreven schriften die ik nog heb gevonden toen ik je spullen opruimde, sommige van jaren geleden. Al die losse vellen met aantekeningen. Sorry dat ik ze heb gelezen, broer, maar ik kon niet anders. Ik moest weten of er antwoorden waren.

Wat hadden we gemist? Elke keer als ik Liv zie, stellen we ons die vraag. In het begin zochten we elkaar de hele tijd op, maar nu... Het is alsof we allebei op zoek zijn naar stukken van jou in de ander. We komen heel dichtbij, maar we vinden je niet. Dat houdt geen mens vol. Misschien is er een stukje van jou dat niemand ooit echt heeft kunnen bereiken. Als dat nou wel was gelukt... Misschien was alles dan heel anders gelopen. Hadden we nou maar beter ons best gedaan.

Roscoemulderofficial Finally making some progress here. Got the neighbours' cat to greet me back, when I run into him on the street.

6 dagen geleden Vertaling bekijken

Het is me eindelijk gelukt. De kat van de overburen groet me nu terug als ik hem op straat tegenkom.

thereallivcoe en **1.203.457** anderen vinden dit leuk

Meer reacties laden

ginnygeorge75 Love you so much. Oh my god. Please respond, so we know it isn't true. It can't be. Does anyone know he was even in San Fran at the time? Someone said he's with Liv in LA.

brightbluefutur @ginnygeorge75 It's true. He was filming for High Five. Liv now in San Francisco also, spotted at airport. Sorry hun.

ginnygeorge75 @brightbluefutur Noo. Please. Heartbroken.

brightbluefutur @ginnygeorge75 Take care. You need talk, you dm me.

zonnestraaltjezzz

damianoalverado Never stop crying.

m_i_k_e_m_a_n Just another druggie.

alexandra.550 @m_i_k_e_m_a_n delete je account

thebutfacedmonkey Ppl like this don't deserve to live. Waist of space.

antwoorden verbergen

crazyboutroscoe @thebutfacedmonkey STFU

Li_flower @thebutfacedmonkey Waste. Not waist. Dumb ass.

alexandra.550 @thebutfacedmonkey delete je account

thereallivcoe @thebutfacedmonkey This is a terrible thing to say. Roscoe was a caring, kind and incredibly talented soul and I hope (even though you seem to get a kick out of seeing other people hurting) you will never have to face the things he struggled with.

Bockylerony @thebutfacedmonkey Guess those worthless pieces of crap movies he did are a thing of the past now too, huh?

amyloves_ Miss you

rossmack This isn't true. I know for a fact. #hoax

antwoorden verbergen

emilianovember @rossmack It is true, sadly. Check his friends and co-workers accounts, they are all mourning.

grantwesley1989 @rossmack why you sayin this not true. Is cruel.

alexandra.550 @rossmack delete je account

pickygirlabby Overrated

Michelle_1992 Hope you are up there singing and smiling down at us. Your light will shine on.

De brieven

Fans, collega's en vrienden zijn in shock en diepe rouw na het plotselinge overlijden van acteur en muzikant Roscoe Mulder (35), die gistermorgen in de vroege ochtend levenloos werd aangetroffen in zijn hotelkamer in San Francisco, waar hij verbleef voor opnames voor de populaire sitcom *High Five*. Over de precieze toedracht worden door de autoriteiten nog geen mededelingen gedaan. Het management van Mulder verklaart diepbedroefd te zijn over deze tragische gebeurtenis. Of de onverwachte dood van Mulder gevolgen heeft voor de release van *Starry Night*, de rolprent over het leven van Vincent van Gogh, is niet bekend. Eerder refereerde Mulder al aan deze rol als 'de rol van zijn leven'. Dat het tevens de laatste rol van zijn leven zou worden, kon niemand vermoeden.

Afzender: Sally S.

Ik mis je nu al, ook al is het maar een paar dagen geleden. Ik merk dat ik steeds online ga, omdat ik je wil zien, en dan weet ik weer dat er nooit meer iets van je komt. Het is zo pijnlijk en ik kan niemand vertellen hoe ik me écht voel. Op mijn werk werd er gelachen om de mensen die in Nova-kostuum salueerden voor het hotel waar je op het laatst verbleef. Ik klapte helemaal dicht. Niemand weet wat je voor mij betekent.

Ik was op slag verliefd op jou toen ik je voor het eerst zag op tv. *High School Heroes* was mijn favoriete serie. Ik keek elke week. Ik was twaalf toen het voor het eerst op tv kwam en sommige van mijn vriendinnen mochten het niet kijken, wat ik zo gemeen vond van die ouders. Hoe kon je tienermeisjes nou verbieden om naar jou te kijken? Elke avond voor ik ging slapen, kuste ik jouw poster. Ik voelde me daardoor minder eenzaam.

Ik heb spijt dat ik niet voor je opkwam toen mijn collega's om je lachten. Ik heb gezegd dat ik migraine had en ben naar huis gegaan. Ik wil morgen niet terug. Ik weet niet wat ik moet doen om me beter te voelen, want wat ik normaal deed als ik in een dip zat, was op zoek gaan naar filmpjes van jou, of door je Insta scrollen. En daar kunnen mijn collega's nog zo veel grappen over maken, maar de serie en jij zijn er altijd voor me geweest, terwijl de mensen om me heen het laten afweten als ik ze nodig heb. Dat zal ik altijd onthouden.

Afzender: Anna Samuel

Mijn hart is gebroken. Toen bleek dat jij en Livia in het echt een setje waren, was ik zo opgelucht. Altijd als ik je met een of andere actrice of zangeres op de rode loper zag, knaagde er iets aan me. Dan vond ik dat zij jou niet verdienden. Misschien was het jaloezie, maar toch... als ik je met Livia zag, had ik dat gevoel nooit. De scènes tussen jullie waren altijd zo lief en oprecht. Jullie chemie spatte van het scherm. Ik heb altijd geloofd dat het niet alleen Rush en Leaf waren naar wie ik keek. Ik wil jullie acteerwerk niet tekortdoen, maar dat zag je gewoon. Je leek zo veel gelukkiger met haar dan met al die anderen. En de manier waarop zij naar je keek... zo verdiende je het om gezien te worden. Jullie waren zo perfect samen. Vóór jullie een stel waren, geloofde ik niet in dat soort liefde, maar jullie lieten zien dat wat op tv bestaat, ook in het echte leven kan. En nu is het kapot. Net als ik.

Afzender: Tommie, 13 jaar

Ik heb net alle seizoenen van *High School Heroes* gekeken en toen vertelde m'n moeder dat de acteur die Rush speelt dood is. Dat vind ik heel erg want dat wist ik niet en Rush was nu net mijn lievelingspersonage. Maar mijn moeder heeft uitgelegd dat het juist mooi is dat Rush voor altijd zal bestaan ook als de acteur er zelf niet meer is. En eigenlijk is dat wel heel cool. Nu weet ik eindelijk wat ik later wil worden. Acteur, net zoals jij, zodat ik ook iets achter kan laten als ik er later niet meer ben. Morgen ga ik samen met mijn moeder naar mijn eerste acteerles. Ik hoop dat ik zo goed word als jij.

Afzender: Anoniem

Beste meneer de Superheld,

Ik begin meteen maar even te zeggen dat ik met jou dus absoluut geen medelijden heb. Maar dan ook echt helemaal niks. Ik walg van mensen zoals jou. Je bent stinkend rijk, terwijl je geen reet doet. Een beetje films lopen maken die niemand wil zien en dan doen alsof het allemaal zo moeilijk is. Je heb verdomme geen idee wat werken is, man. En dan elke keer zitten janken dat je het zo moeilijk heb. Weet je wat jou probleem is? Dat je gewoon te veel tijd en geld hebt. Je bent niks anders als een doorgesnoven niksnut en nou heb je precies wat je verdiend. Je hebt je eigen kapot gesnoven en gezopen en nu doet iedereen alsof je een of andere heilige bent. Nou, ik niet. Ik lach me kapot. En opgeruimd staat netjes.

Afzender: Thérèse Elba

Ik zag dit dus aankomen. Vraag me niet waarom, maar ik zag aan je dat het niet goed ging. Je postte minder op Insta. En je reageerde ook minder op je fans. Ik dacht dat het te maken had met die nieuwe film die je aan het maken was, over Vincent van Gogh. Je leek stiller en serieuzer als je werd geïnterviewd. Niet je normale grapjes. Ik dacht dat je je aan het inleven was in die rol. Misschien een beetje te goed? Ik weet niet of ik *Starry*

Night wel kan kijken als hij straks uitkomt. En wat ik vooral niet snap, is dat niemand om jou heen heeft gezien dat het misging, dat niemand heeft ingegrepen. Mensen zeggen tegen me: je kende hem niet echt, waarom doet het je zo veel? Maar hoe komt het dan dat ik je beter leek te kunnen lezen dan al die mensen om je heen die van je hadden moeten houden?

Afzender: Imani Amal

Roscoe Mulder, je bent een ware filosoof. Jij zingt vanuit je ziel. Dank je wel voor je kracht en je kwetsbaarheid. Maar vooral voor je authenticiteit. Jouw liedjes klinken als poëzie op muziek.

'The thing is you think I'm unbreakable up here.

I'm not. I'm made of glass.

All it will take is one crack. One too many.

I'm in pieces. End of show.'

Met het nieuws van vandaag komt deze tekst wel binnen. Je wordt gemist, maar je laat ons achter met jouw muziek als troost voor onze ziel.

DEEL 1

DE NASLEEP

Rafael

De telefoon ging. En toen wist ik het al. Vrijwel meteen. Ik wist dat het over jou ging. Achteraf kun je dat natuurlijk makkelijk zeggen, maar ik wist het. In een paar tellen maakte ik allerlei overwegingen. Allereerst om niet op te nemen, zoals gewoonlijk bij onbekende nummers. Terwijl ik naar het scherm van mijn telefoon staaarde, wachtend tot het geluid ophield, voelde ik dat dit anders was. Dat ik wel zou opnemen, ook al wilde ik niet. Ik wilde het zó erg niet dat ik er misse-lijk van werd. Even overwoog ik níét op te nemen, dan ging het mis-schien aan me voorbij. Dan zou wat er nu boven mijn hoofd hing niet gebeuren. Dan zou alles bij het oude blijven en op dat moment, vlak voor ik toch op accepteren drukte, was dat alles wat ik wilde.

Een paar minuten voor mijn telefoon overging, was de politie bij ma aan de deur verschenen. Zij had hun gevraagd mij te bellen, tussen verstikte kreten van diepe, rauwe pijn, van afschuw door. Ik hoorde haar op de achtergrond terwijl een tamelijk jonge agente, die hier nog maar nauwelijks ervaring mee kon hebben, me op heldere, feitelijke toon vertelde wat ze wist. Dat was op dat moment niet veel, maar toch te veel voor mij om te bevatten. En even had ik ook met haar te doen, dat dit haar taak was. Toen ik besepte wat een ontzettende Roscoe-ge-dachte dat was, voelde ik de vloer onder me wegzakken. De minuten

daarna ben ik kwijt. Uiteindelijk heb ik mijn sleutels gepakt en ben ik naar ma gereden. Ik kan me de stoplichten niet herinneren die ik onderweg tegenkwam. Geen kruisingen, geen tegenliggers, geen overstekende voetgangers of fietsers die ik voorrang had moeten geven. Ik zeg tegen mezelf dat ik er wel op gelet moet hebben, maar dat ik het niet heb opgeslagen. Wat ik nog wel weet, is dat ik steeds het beeld in mijn kop had van toen pa wegging. En hoe ma daaronder was. Hoe ze jankte als een gewond dier. En dat dit zo veel erger was. Zó veel erger. Ik kan me niet voorstellen hoe ze gereageerd moet hebben toen de agenten voor haar neus stonden. Toen ze begonnen te praten. Jouw naam noemden. *Overleden. Levenloos aangetroffen. Geen waarneembare sporen van een misdrijf. Ja, mevrouw, we weten het zeker.*

Ik reed de straat in. Zette de auto lukraak stil langs de stoep. Gooide het portier open. En ik kotste in de goot.

Eigenlijk was er nog maar één ding dat telde. Jou thuisbrengen. Ik zat een hele tijd bij ma, niet in staat om iets te doen om haar te troosten. Ze had iets ingenomen waardoor ze wat minder hysterisch hilde nadat ze eerst bijna van haar stokje was gegaan omdat ze vergat te ademen tussen de uithalen door. Ik pakte haar hand soms even vast, als ze lang genoeg ging zitten om dat toe te laten, maar dan trok ze zich meteen los om weer te gaan ijsberen. Misschien moet ik dit allemaal niet opschrijven. Je zou kapotgaan van schuldgevoel als je dit wist, maar ik moet het kwijt en ik weet niet bij wie anders dan bij jou. Jij bent degene die ik nu zou bellen, omdat ik het zelf niet meer weet. Barst, ik héb je gebeld. Eerst omdat ik het niet geloofde, daarna omdat ik het nog steeds niet geloofde, en later omdat ik geloofde dat ik het ongedaan kon maken als ik het maar vaak genoeg probeerde. Het punt is dat ik dit niet alleen kan. Jij zou dit kunnen. Jij zou dit op een of andere manier allemaal precies goed doen. Een steun zijn voor ma, en de dingen regelen zoals ze geregeld moeten worden. Ik weet niet

eens wát er geregeld moet worden. Ik weet goddomme helemaal niks. Behalve dat ik je naar huis moet brengen. Dus dat ga ik doen.

Liv komt ook. Ik heb haar gesproken en we ontmoeten elkaar straks op het vliegveld. Ze heeft het via social media moeten horen, wat helemaal een verschrikking is. Terwijl ma en ik nog ingelicht moesten worden, gonsde het op Instagram en Facebook al van de geruchten. En zij werd de hele tijd in die kloteberichten getagd. In paniek is ze jou gaan bellen, en appen, weet ik veel. En toen ze geen reactie kreeg, belde ze het hotel, maar het personeel weigerde mededelingen te doen. Het duurde eeuwen voor ze de plaatselijke politie te pakken kreeg en nog langer voor die iets kon bevestigen, omdat eerst de naaste familie ingelicht moest worden. En al die tijd durfde ze ons niet te bellen, omdat ze niet wist wat ze moest zeggen en ze alleen maar kon hopen dat het een vreselijk misverstand was en dat jij ineens weer zou opduiken na een of andere spontaan ingelaste marathonsessie in een opnamestudio.

Alsjeblieft Roscoe, kun je gewoon impulsief besloten hebben de studio in te duiken en de tijd vergeten zijn? Kun je ons alsjeblieft een onnozel berichtje sturen, dat je geen idee had van alle consternatie, en dat je een paar geweldige nummers hebt opgenomen, en niet kan wachten om ze ons te laten horen? Kun je me weer even een van je doldwaze plannen toesturen, een mail met je volgende grote idee, waar je de hele nacht aan hebt gewerkt? Ik beloof je dat ik beter zal luisteren. Dat ik een betere broer zal zijn. Jezus, je gaat me niet vertellen dat dit het was, toch? Je bent nog maar net begonnen. Ik bedoel écht. Mensen moeten nog zo veel van je zien. En ik... ik heb niet eens –

Soms kan ik de juiste woorden niet vinden en moet ik even stoppen met schrijven. Ik ben niet zoals jij met je krabbels in schriftten, op

losse blaadjes. Brieven die je schreef op de achterkant van een vel uit je script. Ik zat soms vol verbazing naar je te kijken vroeger, als je in een soort van trance verkeerde terwijl de woorden zo, door je heen, op het papier leken te stromen. Onafgebroken ging je pen op en neer, tikkend als de punt het papier raakte nadat je die had opgetild om een nieuwe regel te beginnen. Bijna krassend als je het tempo van je eigen gedachten probeerde bij te benen. Ik snapte het nooit goed, waarom je die behoefte had om alles wat je dacht op te schrijven, maar ik merk dat ik nu hetzelfde doe. Soms stroomt mijn hoofd vol woorden en ik heb het gevoel dat ik erin verzuip als ik ze niet van me af schrijf. Maar er komt steeds een punt waarop ik vastloop en dat is het ergste, want zolang ik die woorden heb, voelt het nog een beetje alsof ik ergens vat op heb.

Ik moet nog twee uur vliegen. Als het goed is, kan ik dan vanavond nog naar je toe. Ik geloof alleen niet dat je daar echt bent. *What the fuck* is er nou gebeurd, man? Mensen van vijfendertig horen gewoon weer wakker te worden als ze hebben geslapen. Je kunt er niet zomaar tussenuit knijpen. Wat dacht je nou? Vond je het wel mooi geweest of zo? En ik dan? Ma? Liv? Iedereen. Je hebt geen idee hoeveel mensen nu volkomen door het lint gaan. Ik kan er niet bij dat je dit hebt laten gebeuren. Er moet wel iets ongelooflijk, grandioos, faliekant uit de klauwen gelopen zijn en ik weet niet wat, maar ik zal erachter komen en dan –

‘Ze zeggen dat hij het zelf heeft gedaan. Opzettelijk. Ze zeggen de meest verschrikkelijke dingen.’ Liv, grote zonnebril, haren verstopt onder een honkbalpetje, weggedoken in een te groot jeansjack – het jouwe? Ze stond al op me te wachten toen ik de gate uitliep. Ik had alleen handbagage, een paar spullen die ik in allerijl bij elkaar had gegrepen. Ik had haar nog niet eens gezien, maar zij mij wel, want ze stond plots voor me en ze smoorde een ingehouden snik in de stof